

Auteur: Susan Perrow - Vertaling Sandrina Janssen

KLEINE KABOUTER BLIJFT THUIS.

Kleine Kabouter was een beetje in de war.
Hij moest thuis blijven. Wist iedereen dan niet hoe graag hij wel niet buiten speelde samen met zijn kabouter vriendjes?

Kleine Kabouter mocht niet meer samen met zijn kabouter vriendjes spelen, niet meer naar kabouterschool en niet meer bij de andere kabouters op bezoek. Nu zat hij thuis in zijn Boomwortel Huis.

Gelukkig kon Kleine Kabouter nog wel door een raampje naar buiten kijken. Tot zijn grote verbazing viel daar nog veel te zien.
Hij zag kleine miertjes ijverig voorbij rennen, felgekleurde kevers klommen over de gevallen blaadjes en hangoor konijntjes hopten hun holletjes in en uit.

Maar ondanks alles wat er te zien viel, begon Kleine Kabouter zich toch ongeduldig te voelen. Waarom moest hij nu thuis blijven? Hij begreep niet waarom hij niet naar buiten kon om samen met de andere Bos Bewoners door het bos te struinen.

Opeens hoorde hij een fluistering. Het was Moeder Natuur:
“Niets is wat het was...maar vertrouw me, straks kun je weer vrij gaan en staan, vertrouw me maar.”

En Kleine Kabouter wist diep van binnen dat hij op Moeder Natuur kon vertrouwen en dat het goed zou komen. Want Moeder Natuur bezat de wijsheid van het héle bos. Ze wist ook wat er gebeurde in de wereld, want de wind en de vogels bezochten haar en vertelden haar over wat zij hadden gehoord en gezien.

Kleine Kabouter hield zijn oren open en hoorde het wanneer de vogels kwamen aanvliegen. Hij hoorde hoe zij boven in de hoogste takken van de bomen hun liedjes floten.

Ook hield Kleine Kabouter zijn ogen open. Zo zag hij wanneer de Wind langs waaide. Hij zag de takken zwaaien en de blaadjes door de lucht dansen. Soms moest hij zelfs zijn raampje dicht doen zodat de blaadjes en het zand niet naar binnen zouden waaien.

En elke dag fluisterde Moeder Natuur:
“Niets is wat het was...maar vertrouw me, straks kun je weer vrij gaan en staan, vertrouw me maar.”

En Kleine Kabouter had vertrouwen. En Kleine Kabouter had geduld. Hij wachtte...en hij wachtte. En hij wist dat hij straks weer kon gaan en staan. Straks kon hij zijn Boomwortel Huis uit en op pad kon in het grote Kabouter Bos, waar hij samen met zijn kabouter vrienden en de andere bosbewoners rond kon gaan struinen.

En terwijl hij wachtte, ontdekte hij dat er heel veel was wat hij wel kon doen in zijn knusse Boomwortel Huis:

*Kleine Kabouter kan dansen
Kleine Kabouter kan zingen
Hij kan door de kamer huppelen
En van de bank af springen!*

*Kleine kabouter kan lezen
Kleine Kabouter kan schrijven
Hij kan heel goed knutselen
Gaat van plezier in zijn handen wrijven*

*Kleine Kabouter maakt schoon
Kleine Kabouter ruimt op
Hij kookt en wast af
En blaast bellen van sop*

Wat denk jij dat Kleine Kabouter nog meer kan doen?

Kleinen kabouter kan.....